

Til nr. 2

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a, lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 17

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse tager udgangspunkt i realkreditlovens § 59, men omfatter fortrinsret for obligationsejere såvel som swap-modparter (i lovtæksten formuleret som: fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter, indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutarisici).

Fortrinsretten efter forslagens stk. 1 indebærer, at obligationsejerne og swap-modparter med nettotilgodehavende i Skibskreditfonden opnår dækning i udestående skibslån, pantebreve og fordringer på swap-modparter med nettogæld til Skibskreditfonden umiddelbart efter massekravene (konkurslovens § 93), men forud for krav i medfør af konkurslovens §§ 94-98.

I det omfang disse aktiver ikke slår til, bevirker stk. 2, at obligationsejerne og swap-modparterne i øvrigt modtager dækning fra de resterende aktiver forud for § 97-kravene (simple kreditorer), men efter § 96-kravene (privilegerede krav). Både i stk. 1 og 2 tillægges renter påløbet efter konkursdekretets afsigelse samme stilling som fordringen. Også herved tillægges obligationsejere og swap-modparter en bedre retsstilling end efter konkurslovens almindelige regler, idet renter påløbet en fordring efter konkursdekretets afsigelse efter konkurslovens § 98 dækkes efter de simple kreditorer. Den foreslåede ordning svarer til realkreditlovens § 59, stk. 2.

Baggrunden for, at der er valgt en regulering af fortrinsretten i to trin, er, at dette findes bedst stemmende med den omstændighed, at direktivbestemmelserne særligt angiver, at obligationsejerne skal have fortrinsret til de aktiver, der er erhvervet for provenuet ved udstedelse af obligationerne.

Der er således givet fortrinsret i videst muligt omfang.

Andre kreditorer vil ved lovændringen få forringet deres retsstilling, idet de i tilfælde af konkurs vil blive efterstillet obligationsejerne og swap-modparterne. Der er dog de facto ikke andre nævneværdige kreditorer i Skibskreditfonden. De faktiske omstændigheder omkring Skibskreditfonden gør ikke en overgangs-

ordning af hensyn til disse kreditorers forventninger nødvendig.

Til nr. 2

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 18

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse skal præcisere, at kompetencen til at fastsætte regler om god skik for finansielle virksomheder overføres til økonomi- og erhvervsministeren, således at de områder, hvor ministeren fastsætter bindende regler, herefter kun skal være reguleret af disse og ikke tillige af markedsføringslovens § 1.

Forslaget indebærer samtidig, at markedsføringslovens § 1 som hidtil finder anvendelse på finansielle virksomheder på områder, der ikke er dækket af bindende regler om god skik udstedt af ministeren.

Ved vurderingen af hvilket regelsæt en konkret sag er dækket af, må man derfor se på de bindende reglers anvendelsesområde. Er der tale om et område, hvor økonomi- og erhvervsministeren har udstedt regler, falder sagen udenfor markedsføringslovens anvendelsesområde. Er området ikke reguleret af bindende regler, vil det som hidtil være dækket af markedsføringsloven. Det gælder også for områder, hvor det må forventes, at der vil blive fastsat bindende regler, men hvor dette endnu ikke er sket.

Forbrugerombudsmanden har udstedt en række vejledninger, der specifikt vedrører den finansielle sektor. Disse vejledninger er ikke retningslinier, hvis indhold er fastlagt ved forhandling med brancheorganisationerne, jf. markedsføringslovens § 17, men Forbrugerombudsmandens egne tilkendegivelser af, hvorledes han finder, at virksomhederne bør handle for at overholde god skik, jf. markedsføringslovens § 1. Det vil i øvrigt være domstolene, der i forbindelse med en konkret sag vil kunne tage stilling til, om Forbrugerombudsmandens fortolkning er korrekt. Når økonomi- og erhvervsministeren fastsætter regler om god skik for området, bortfalder Forbrugerombudsmandens kompetence og dermed også de vejledende tilkendegivelser.

Når et område, hvor der er fastsat bindende regler om god skik, undtages fra markedsføringsloven, inde-